

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 671/2025-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Žilina Invest, s.r.o.**, IČO 36 416 754, Námestie obetí komunizmu 1, Žilina, právne zastúpená JUDr. Magda Poliačiková, advokátka, s.r.o., Národná 17, Žilina, proti postupu a rozsudku Správneho súdu Banská Bystrica sp. zn. 1S/42/2024 zo 17. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav

1. Ústavnému súdu bola 6. novembra 2025 doručená sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a rozsudkom správneho súdu. Sťažovateľka žiada zrušenie napadnutých rozhodnutí a priznanie náhrady trov konania.

2. Sťažovateľka sa správnu žalobou domáhala preskúmania zákonnosti Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) č. 11332/2020/SV/25980 z 19. marca 2020. Vec sa týka vyvlastňovacieho konania súvisiaceho s realizáciou verejnoprospešnej líniovej stavby „*Výstavba externej infraštruktúry v súvislosti s výstavbou na montáž automobilov KIA v Žiline*“.

3. Krajský súd napadnutým (v poradí prvým) rozsudkom sp. zn. 30S/63/2020 z 15. februára 2022 zrušil napadnuté rozhodnutie ministerstva a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa krajského súdu bolo podstatné vyriešenie otázky prístupu ďalších účastníkov k zostávajúcim častiam pozemkov. Sťažovateľka namietala v odvolaní dve relevantné skutočnosti, s ktorými sa ministerstvo nevyšporiadalo, a to prístup cez Školskú ulicu a nasledujúce premostenie cez potok a druhou

skutočnosťou bolo vydržanie vecného bremena práva prechodu zo strany ďalších účastníkov cez cudzie pozemky susediace s týmito zostávajúcimi časťami pozemkov.

4. Na základe podanej kasačnej sťažnosti najvyšší správny súd rozsudkom sp. zn. 1Svk/46/2022 z 31. júla 2024 rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil správne mu súdu. Kasačný súd poukázal na uplatňovanie koncentračnej zásady vo vyvlastňovacom konaní, keď podstatné bolo, že sťažovateľka uplatnila dotknuté námietky až v podanom odvolaní proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvého stupňa.

5. Správny súd následne správnu žalobu sťažovateľky zamietol, poukazujúc pritom na závery kasačného súdu týkajúce sa aplikácie koncentračnej zásady, ako aj zásady spoľahlivo zisteného skutkového stavu. Podľa zistení ústavného súdu podala sťažovateľka 6. októbra 2025 proti napadnutému rozsudku správneho súdu kasačnú sťažnosť.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho práva na prejednanie veci v primeranej lehote, pretože spor trvá už od roku 2020.

7. Napadnutý rozsudok sa podľa jej názoru nezaobera podstatnými žalobnými námietkami. Podľa sťažovateľky je podstatou celého sporu to, či účastníci vyvlastňovacieho konania budú aj po vyvlastnení mať prístup k tzv. zbytkovým parcelám. Sťažovateľka s rozšírením vyvlastnenia nesúhlasila a tvrdila, že pokiaľ aj v minulosti bol prístup možný len cez cudzie pozemky, tak nemôže byť vadou (zhoršením postavenia účastníka), že aj po vyvlastnení bude prístup len cez cudzie pozemky. Z listu vlastníctva vyplýva, že ide o spoločné nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve účastníkov konania, cez ktoré je preto zabezpečený prístup *de facto* aj *de iure*. Aj keď platí koncentračná zásada, rovnako platí aj zásada spoľahlivo zisteného skutkového stavu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Napriek skutočnosti, že ústavný súd sa v najväčšej možnej miere snaží o materiálnu ochranu práv sťažovateľov, považuje za nevyhnutné poukázať na nedostatky podanej ústavnej sťažnosti, ktoré spôsobili, že táto je v petite zmätočná, a bolo preto náročné určiť, čo a vo vzťahu k akému porušovateľovi sťažovateľka namieta. V prvom rade je potrebné konštatovať, že za porušovateľa sťažovateľka označila správny súd. V odôvodnení podanej ústavnej sťažnosti namieta nedostatočné odôvodnenie rozsudku správneho súdu (čo sedí aj z časového hľadiska), avšak petit podanej sťažnosti zrejme nezodpovedá jej zvyšnej časti a odôvodneniu. V tom totiž namieta porušenie práv „**██████████**... *Krajským súdom v Žiline postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 8Co/160/2021...*“, pričom navrhuje zrušiť „... *rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 8Co/160/2021*“. Ústavný súd napokon vo veci sťažovateľky rozhodol najmä s ohľadom na obsah sťažnosti (aj s ohľadom na doručené prílohy), avšak zároveň s prihliadnutím na právne zastúpenie pre budúcnosť očakáva dôslednú kontrolu, pretože práve petit je to, čo ústavnému súdu určuje rozsah prieskumu – mantinely, v ktorých sa môže pohybovať.

9. V tomto smere možno konštatovať dva základné okruhy námietok sťažovateľky, a to (a) námietky týkajúce sa porušenia jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a (b) námietky týkajúce sa porušenia jej práva na súdnu ochranu nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku správneho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov:

10. Vo vzťahu k namietaným prietahom je potrebné konštatovať, že sťažovateľka za porušovateľa označila iba správny súd a z jej argumentácie nemožno dospieť k inému záveru. K namietanému porušeniu tohto jej práva totiž sťažovateľka (s výnimkou citácie príslušných článkov ústavy, dohovoru a listiny) uviedla iba jednu vetu, kde namieta, že je neakceptovateľné, že spor sa vedie od roku 2020.

11. Z rozhodovacej praxe ústavného súdu a predovšetkým zo zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vyplýva povinnosť podať ústavnú sťažnosť so všetkými všeobecnými a osobitnými náležitosťami vrátane popisu skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa ich názoru dôjsť k porušeniu ich základných práv a slobôd (§ 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Ak ústavný súd ani pri vynaložení adekvátneho úsilia nevie v ústavnej sťažnosti dohľadať skutkové a právne dôvody vo vzťahu k namietanému postupu orgánu verejnej moci konať bez zbytočných prietáhov (všeobecný údaj, kedy konanie začalo, resp. ako dlho trvá, nestačí), resp. ich nevie v prejednávanej veci dohľadať v rozsahu potrebnom na komplexné ústavnoprávne posúdenie (bez toho, aby si ich musel z vlastnej iniciatívy zabezpečiť), musí byť ústavná sťažnosť odmietnutá z dôvodu, že nemá náležitosti ustanovené zákonom [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde] (I. ÚS 532/2024). Splnenie tejto povinnosti môže a býva posudzované miernejšie v prípade ústavných sťažností podávaných fyzickými osobami bez právneho zastúpenia, avšak nie v prípade, ak je sťažovateľ kvalifikovane zastúpený advokátom.

12. V časti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd s ohľadom na už uvedené závery odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, teda preto, že nemá náležitosti ustanovené zákonom.

III.2. K namietanému porušeniu práva sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces:

13. Pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza ústavný súd zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Zmysel a účel princípu subsidiarity vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane

ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, ako aj legislatívnej konštrukcie § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, I. ÚS 480/2013), podľa ktorého ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

14. Sťažovateľka disponovala vo vzťahu k napadnutému rozsudku správneho súdu opravným prostriedkom (kasačnou sťažnosťou), ktorú aj podľa informácií zo súdu využila. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľky správnym súdom je v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľky najvyšší správny súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie jej ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku správneho súdu, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

15. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jej požiadavkami uvedenými v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu